

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Կարոտանք

Մտքի ծով ընկած՝ ծովի ափերին
Լուռ թափառում եմ, որպես ուրվական.
Վարդ-լուսաբացին թե խոր գիշերին
Երկինքն է թախծիս անմտունչ վրկան...

Թախծում եմ, ընկե՛ր, ու քեզ փափագում
Գեղուն վայրերի կապույտ երկնի տակ.
Այս ճոխ բընության թավածիլ գըրկում
Միայն դո՛ւ չըկաս, ա՛յ իմ հըրեշտակ:

Խաղուն առվակի կարկաչն եմ լըսում,
Թե ականջ դընում բըլբուլին հովտում
Ձայնի՛կդ է անուշ հոգիս երագում,
Ան՛ուշ լեզվիդ եմ էրված կարոտում...

Ա՛խ, ո՞ր ես, թև ա՛ն, թըռի՛ր, իմ թըռչնա՛կ,
Շողա՛ գեթ վայրկյան, որպես լույս-երագ,
Իմ կարոտ աչքին... Այս շող-երկնի տակ
Միայն քո շողուն պատկերն է պակա՛ս...